29/11/2024

Όσιος Αθανάσιος ο έγκλειστος, «Αδελφέ, πώς ξαναγύρισες στη ζωή; Πού ήταν η ψυχή σου αυτές τις δυο μέρες; Πού είχες πάει»;

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Όσιος Αθανάσιος ο έγκλειστος της Λαύρας των Σπηλαίων του Κιέβου

Είπε ο Κύριος: «Εγώ είμι η ανάστασις και η ζωή. Ο πιστεύων εις εμέ, καν αποθάνη ζήσεται και πας ο ζών και πιστεύων εις εμέ ου μη αποθάνη εις τον αιώνα». Αυτά είναι τα λόγια του Κυρίου προς την αγία Μάρθα, πριν αναστήσει τον αδελφό της δίκαιο Λάζαρο. Και μας έρχονται στη μνήμη τώρα που γράφουμε για τον όσιο πατέρα μας Αθανάσιο, τον έγκλειστο σπηλαιώτη.

Ο όσιος Αθανάσιος ήταν ένας αγωνιστής μοναχός της Λαύρας των Σπηλαίων και έζησε σ' αυτήν πολύχρονη και θεοφιλή ζωή. Μετά από πολλά ασκητικά παλαίσματα και κατορθώματα, γνωστά τα περισσότερα μόνο στο Θεό, εκοιμήθη ειρηνικά.

Το σκήνωμά του ετοιμάστηκε από τους πατέρες για την ταφή. Ένα ανυπέρβλητο

εμπόδιο όμως προκάλεσε την καθυστέρηση του ενταφιασμού για δυο ολόκληρες ήμερες. Ο θεσπέσιος Ποιμήν βρισκόταν στην εκκλησία, μαζί με τους άλλους πατέρες, την ώρα του μαρτυρικού θανάτου του οσιομάρτυρος Κούκσα.

Τη στιγμή που ο γενναίος Κούκσα και ο μαθητής του, σε τεράστια απόσταση από τη μονή, παρέδιδαν τις ψυχές τους στα χέρια του Θεού, ο διορατικός όσιος Ποιμήν στάθηκε στο κέντρο του ναού και φώναξε δυνατά:
– Ο αδελφός μας Κούκσα και ο μαθητής του τελειώθηκαν μαρτυρικά αυτή την ώρα!

Αυτό είπε μόνο, και αμέσως έκλεισε κι ο ίδιος τα μάτια του για πάντα. Εκοιμήθη ειρηνικά την ίδια μέρα, 27 Αυγούστου, εκεί, μέσα στην εκκλησία.

Έτσι και οι τρεις αδελφοί μπήκαν μαζί στη χαρά του Κυρίου τους, όπου τώρα απολαμβάνουν «α οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανέβη, α ητοίμασεν ο Θεός τοις αγαπώσιν αυτόν».

Τη δεύτερη νύχτα ο ηγούμενος της Λαύρας είδε στον ύπνο του άγγελο Κυρίου που του είπε:
– Ο άνθρωπος του Θεού Αθανάσιος, έχει ήδη δυο μέρες άταφος κι εσύ αδιαφορείς γι’ αυτό;

Έντρομος ο ηγούμενος σηκώθηκε πρωί-πρωί την άλλη μέρα κι έσπευσε με τους αδελφούς να ενταφιάσει το νεκρό. Αλλά τι να δουν! Ο όσιος ήταν ζωντανός! Καθισμένος στο νεκροκρέβατο έκλαιγε πικρά!

Φρίκη και δέος κυρίεψε τους αδελφούς. Για πολλή ώρα στάθηκαν άφωνοι και τρομαγμένοι μπροστά στο απίστευτο θέαμα.

Έπειτα ρώτησαν τον Αθανάσιο:
– Αδελφέ, πως ξαναγύρισες στη ζωή; Πού ήταν η ψυχή σου αυτές τις δυο μέρες; Πού είχες πάει; Τι είδες και τι άκουσες; Πες μας, σε ικετεύουμε!

Εκείνος όμως δεν απαντούσε. Μόνο επαναλάμβανε σταθερά ανάμεσα στους λυγμούς:
– Να σωθείτε, αδελφοί, να σωθείτε!
– Πες μας αδελφέ, για να μας ωφελήσεις! επέμεναν οι πατέρες.
– Και να σας πω, άραγε θα εφαρμόσετε τις συμβουλές μου;

Με όρκους υποσχέθηκαν οι αδελφοί ότι θα φυλάξουν όλα όσα θα τους έλεγε.
– Ακούστε τότε, είπε ο αναστημένος Αθανάσιος. Τρία πράγματα πρέπει να φυλάξετε για να σωθείτε.

Πρώτα, να κάνετε αδιάκριτη υπακοή στον ηγούμενο.

Δεύτερο, να μετανοείτε κάθε ώρα και στιγμή για τις αμαρτίες σας.
Και τρίτο, να προσεύχεστε συνεχώς στον Κύριο μας και τη Θεοτόκο να σας αξιώσουν ειρηνικά τέλη και μάλιστα εδώ, στη μετάνοιά σας και πουθενά αλλού…

Αυτά τα τρία αν φυλάξετε, που είναι πάνω απ’ όλες τις αρετές, θα είστε μακάριοι.

Για τ’ άλλα μη με ρωτάτε. Και παρακαλώ να με συγχωρέσετε.

Την ίδια κιόλας ήμερα ο θείος Αθανάσιος κλείστηκε στο σπήλαιο του οσίου Αντωνίου. Έζησε εδώ δώδεκα χρόνια ακόμη! Ποτέ δεν βγήκε από τη σκοτεινή τρύπα του. Ποτέ δεν είδε τον ήλιο. Σε κανένα δεν είπε ούτε μια λέξη. Έκλαιγε και προσευχόταν αδιάλειπτα νύχτα και μέρα, όλ’ αυτά τα χρόνια, τρώγοντας μόνο λίγο ψωμί και πίνοντας λίγο νερό μέρα παρά μέρα.

Όταν διαισθάνθηκε πως πλησίαζε το τέλος του, ο όσιος κάλεσε όλη την αδελφότητα κι επανέλαβε τις τρεις συμβουλές του. Έπειτα τους αποχαιρέτησε και εκοιμήθη ειρηνικά.
Το τίμιο λείψανό του τοποθετήθηκε στο σπήλαιο της ασκήσεώς του, όπου επιτέλεσε ιάσεις και θαύματα πολλά.

Κάποιος από τους αδελφούς, ονόματι Βαβύλας, έπασχε για πολλά χρόνια από μια βασανιστική και επώδυνη ασθένεια, που τον είχε καθηλώσει στο κρεβάτι. Ενώ ήταν κατάκοιτος και βογκούσε από τους πόνους, είδε ξαφνικά να μπαίνει κάποιος με τη μορφή του αοιδίμου Αθανασίου και να του λέει:
– Έλα σε μένα και θα σε θεραπεύσω.
Ο άρρωστος έκανε να του μιλήσει, αλλά εκείνος έγινε αμέσως άφαντος.
Ο αδελφός Βαβύλας παρακάλεσε μερικούς πατέρες να τον μεταφέρουν στο λείψανο του οσίου. Έπεσε πάνω του, το αγκάλιασε και ικέτευσε με δάκρυα τον εκλεκτό του Θεού να μεσιτεύσει σ’ Εκείνον για τη θεραπεία του. Αμέσως σηκώθηκε θεραπευμένος!

Μετά από το θαύμα αυτό, που ήταν το πρώτο, όλοι πίστεψαν ότι ο μακάριος Αθανάσιος ευαρέστησε τον Κύριο και συναριθμήθηκε στο χορό των αγίων.

Ο Άγιος εορτάζει στις 2 Δεκεμβρίου.

Από το «Πατερικόν των Σπηλαίων του Κιέβου» έκδοση της Ιεράς Μονής Παρακλήτου.

Πηγή: pemptousia.gr